

Bemutatkozik a nyolcadik osztály

Iskolánk 8. osztályának osztályfőnöke Hanga László, matematika, földrajz és informatika tanár. Őt kérdezem önmagáról és az osztályáról. Majd a cikk zárásaként szeretném bemutatni saját magamat is.

- Kedves Laci! Mióta tanítasz Balatonvilágoson?

- 1993. szeptemberétől vagyok az iskola tanára, az akkori igazgató, Pataki Joachimmé Ella néni nyugdíjba vonulása után megüresedett állást pályáztam meg. Igaz, már egy évvel korábban is tanítottam óraadóként informatikát, és mivel már itt laktam, kézen fekvő volt, hogy itt is dolgozzak tovább. Egyébként Lepsényben kezdtem a pályafutásomat 1983-ban. Lényegében sosem volt kérdés, hogy „Mi leszel, ha nagy leszel?”, mert családjukban több generáción keresztül, oldalágakon is majdnem mindenki tanítónak, tanárként dolgozott. A balatonvilágosi iskola tehát a második munkahelyem, ahol nagy szeretettel vártak.

- Hogy sikerült beilleszkedned?

- Szerencsére könnyen ment, a gyerekek is gyorsan hozzám szoktak, megszerettek. Új kollégáim mindenben segítettek, hogy megismerjem a helyi szokásokat, azonosulhassak az iskola értékrendjével. A 14-15 fős osztályok, a családi légkör, a gyönyörű környezet mind hozzájárult az örömteli, vidám munkavégzéshez. Mindkét fiam ebben az iskolában végzett, Dani már önálló életet él és dolgozik, Bence pedig a Műszaki Egyetem informatikai mérnök szakán tanul.

- Milyen végzettségeket szerezte?

- Matematika – földrajz szakos tanár vagyok, amelyet 2000-ben oktatásinformatikus végzettséggel toldottam meg, illetve az Informatika Tanárok Egyesületének vezető oktatójaként is dolgoztam (2003-2007 között több (7), itt az iskolában lefutott tanfolyamnak voltam a vezetője). Ezek mellett 7-8 olyan kiegészítő tanfolyamot is végeztem, ami a szakmai megújulást, vagy az iskola számára előnyt jelentő végzettséget jelentette. Végül eddigi pályafutásom megkoronázásaként 2015-ben elkészítettem a portfóliómat, majd megvédve, 100%-os teljesítménnyel Tanár II. fokozatot szereztem.

- Mi a véleményed a tanári pályáról, a pedagógiai munkáról?

- A tanári munka számomra sosem jelentett terhet, kínolódást, nehéz feladatot. Ebben születtem bele, ebben nőttem fel, és bármerre fordultam, ennek a hivatásnak a példáit láttam magam körül. Erőfeszítések, és tanulás nélkül is belém ivódott, és így már gyerekként megtapasztaltam, hogy szüleim miként és hogyan kezelték az egyes helyzeteket szülőkkel, gyerekekkel. Szerencsémre, a pályám kezdete óta, nagyon jó szakemberek voltak a kollégáim (Lepsényben is, Világoson is), így amit tőlük megtanulhattam, azt igyekeztem a saját munkámban is kamatoztatni. Mindig is törekedtem arra, hogy az óráim ne okozzanak feszültséget, féltelmet a tanulóknak. A humor, a vicc és a lazább (de nem fegyelmezetlen) óravezetés jellemző rám. Talán ezért is szeretnek a gyerekek. Persze a mai világ már egészen más, mint a '80-as '90-es évek. A gyerekekben egyre kevesebb az önfegyelem, csak az egyéni érdekek számítanak, általánossá válik a másik letaposása, a kiközösítés, növekszik a lelki sérült tanulók száma, és sajnos egyre több a rosszul működő, és csonka család is, amelyeknek a gyerekek a kárvallottjai. Lassan már nem elég csak tanárnak lenni, pótapákká, és -anyákká, valamint pszichológussá is kell válnunk néha.

- Milyen céljaid, terveid vannak?

- Pillanatnyilag 8 tanévem van még a nyugdíjig, egy-két év múlva én leszek a rangidős az iskolában. Sokféle változáson mentünk keresztül már, számos változtatáshoz igazodtunk az iskolában, legyen az szakmai, vagy módszertani terület. Bizonyítottam már (kollégáimmal együtt), hogy bármikor képes vagyok – ha kell – az új módszer, az új tananyag szerint tanítani, de szerintem nem ettől lesz az ember jó tanár. Az alapértékeket, az egyéniséget kell

megőrizni. A titok abban áll, hogy azt a maradéktalan tananyagot, hogyan lehet az adott napon, az adott lelkiállapotban lévő csoportnak emészthető formában beadagolni. Ha nem vagy érdekes, nincs egy jó kis történeted a dologgal kapcsolatban, nincs egy mosoly, egy nevetés az osztályban, az órán, akkor jobb, ha hagyod és feladod. Ebben a szellemben gondolkodom továbbra is a hátralévő éveimben, már nem esem hasra az ilyen-olyan módszerektől, mert az úgy sem én vagyok, a gyerekek pedig azt várják tőlem (és persze a szülők is), hogy az legyek, aki ez előtt 20 éve is voltam..... természetesen a mai gyerekekre hangolva!

- Mutasd be az osztályodat, mesélj róluk!

- Az ötödiket 22 fővel kezdtük, most 17-en nézünk a hátralévő kb. 40 napra. Az utolsó nagyobb változás a hatodik évfolyam első félévében következett be, azóta nem változott a létszám. Ma már egy lenyugodott, összeszokott, együttműködő csapatról beszélhetünk, akik természetesen végigjárták a közösséggé válás állomásait. Nálunk is voltak problémák: klikkesedés, kiközösítés, és egyéni nézetkülönbségek, de mindig sikerült kezelni ezeket, hol egyéni, hol osztály szinten, vagy esetleg a szülők bevonásával. Örömteli, hogy ezek a gyerekek megtanultak közösségi módon viselkedni, együttműködni, így bizakodva engedem útjára a társaságot jövőre, habár eléggé elszomorodnak néhányan, ha szóba kerül, hogy mennyi idő van már csak hátra. „Mi lesz velünk jövőre Laci bácsi nélkül?” vagy „Nem lehetne, hogy az egész osztály Laci bácsival együtt menjen tovább?” Jól esnek ezek az aggodások, amelyek azt bizonyítják, hogy kollégáimmal együtt, amit tettünk velük, ahogy neveltük őket, azt jól csináltuk... A ragaszkodás és a szeretet nem jön parancsszóra, márpedig ez az osztály szeret itt lenni, és nehezen válik meg az iskolánktól. Igyekeztem minél többet adni az osztálynak, lehetőséget biztosítani, hogy igazi közösséggé válhassanak, és a közös élmények hozzák őket össze. Két kirándulási pályázaton is nyertünk (köszönet Pernecker Antalné Judit kolléganőmnek), ötödikben háromnapos tehetséggondozó táborban, hetedikben háromnapos felvidéki körutazáson vettünk részt, most pedig Nyugat-Magyarországra készülünk két napra. A gyerekek aktívan kivették a részüket a diákönkormányzat, a községi és iskolai ünnepélyek, valamint a falunap, szezonnyitó rendezvényein is. Már csak egy dolog miatt kell igazán izgulniuk: sikerül-e bejutni abba a középiskolába, amit a legjobban szeretnének? Ehhez már semmit sem tudunk hozzátenni, legfeljebb drukkolhatunk és szoríthatunk értük, s ha megvan, beteljesül az álom, nincs más dolguk, mint végig menni az úton. Ehhez pedig a kollégáim nevében is nagyon sok sikert kívánok nekik.

Most következik a saját bemutatkozásom. Köszönöm, hogy erre lehetőséget kaptam.

- Rajkóné Tajti Andrea vagyok, tanító, intézményvezető-helyettes.

- A kezdeteiről mit mondanék?

- Minden Balatonvilágoson kezdődött és folytatódott. Sok helyi lakost ismerek, hisz gyerekkorom óta ide tartozom. Ide születtem, és kis kitérők után itt élek férjemmel és 20 éves egyetemista fiunkkal. A világosi általános iskolában, a siófoki gimnáziumban, és a kaposvári főiskolán folytattam tanulmányaimat. A tanítói diploma mellé Zsolnai módszer: nyelvi- irodalmi- kommunikációs program fakultációt és testnevelés szakkollégiumot végeztem, majd 1990-ben jelentkeztem iskolánkba tanítóként.

- Miért lettem tanító?

- Az elsős tanító nénim Pataki Árpádné Vilma néni volt, akinek kislányként ittam a szavait, eltanultam a gesztusait, imádtam a ceruzáját, tolla színét. Ilyen apró dolgokból indult. És mit hozott a sors? Munkába álláskor egykori tanítóimnak, tanáraimnak lehettem kollégája. Köszönettel tartozom nekik, mert rengeteget

folytatás a 3. oldalon

folytatás a 2.oldalról

tanultam tőlük. De nem csak tőlük, hanem a nálam fiatalabb kollégáktól is.

- Milyen munkaköröket töltöttem be, és milyen közösségi feladatokat vállaltam?

- Felsorolni is hosszú. Eddigi pályám alatt voltam napközi nevelő, alsós osztályfőnök, mentor, Közalkalmazotti megbízott, Minőségirányítási Csoport és Intézményi Tanács tagja. Tanítottam a felsőben képesítés nélkül orosz, rajzot, testnevelést, technikát, majd diplomával 1-6. osztályban testnevelést, alsó tagozaton pedig minden tárgyat. Közösségi tevékenységként dolgoztam a Mozdulj Világos Sport Egyesület elnökeként, jelenleg az önkéntes Polgári védelem tagja és a Világosi Hírmondó egyik szerkesztője vagyok. 2014 óta intézményvezető-helyettesként segítem Restné Szabó Rita intézményvezető munkáját, emellett testnevelést, erkölcsstant tanítok, pályázatok megvalósításában veszek részt, és két éve a tankönyv-felelősi teendőket is ellátom.

- Hogyan képeztem tovább magam?

- Anyaként a gyereknevelés és a munka mellett 2004-2016-ig tizenöt továbbképzésen vettem részt sok-sok órában. Tanultam informatikai ismereteket, IKT eszközök alkalmazását, alternatív pedagógiai módszereket, memória-technikákat és új tanulási módszerek alkalmazását. SNI gyermekek képességeinek kibontakoztatását, a tehetséggondozás módszereit, differenciált tanulásszervezést és a kompetencia alapú oktatást. Helyettesként több alkalommal részt vettem vezetőknél szóló továbbképzésen, és online konferencián. 2014-től gyorsult fel nagyon az életem, mert összesűrűsödtek körülöttem az események. Helyettesi munkaköröm első évétől kezdve két éven át munka mellett hétvégéken főiskolára jártam. Úgy hozta a sors, hogy államvizsgáztam és minősítési eljárás alá is estem egyszerre. Tehetséggondozás-tehetségfejlesztés szakon dolgoztam ki 60 oldalas szakdolgozatomat és szakvizsgáztam „kitűnő” eredménnyel, ezzel megszereztem 2. diplomámat. A minősítési eljárás során elkészítettem portfóliómat, majd a bemutató tanítás és portfólió védés 98%-os összesített eredményével Pedagógus II. fokozatot értem el. Eközben a TIE pályázat intézményi koordinátoraként iskolai és iskolán kívüli programok megvalósítója is voltam. 2015-ben megkaptam a Klebelsberg Intézményfenntartó Központ oklevelét: „A jövő nemzedékéért végzett áldozatos nevelő-oktató munkáért” Itt tartok most. Azért, hogy ezt a sok feladatot egyszerre teljesíteni tudjam, a támogatóim, főnökeim, kollégáim, barátaim, és a családom támogatására is szükség volt. Köszönet a lehetőségekért, amikkel élhettem; a közös erőfeszítésekért azoknak, akikkel csapatmunkában dolgozhattam; és hála az empatikus, segítőkész, lelkesítő szavakért, baráti tanácsokért.

- Hogyan tovább?

- Végzem a dolgom. Tanítóként jó érzéssel tölt el, ahogy a gyerekek a szemem előtt cseperednek fel, és egyre okosodnak, ügyesednek. Jó érzés a szemükben látni, hogy van eredménye és értelme a fárasztó munkának, jó érezni a szeretetüket. Vezető-helyettesként igyekszem az iskola működésében, a kollégák munkájának koordinálásában hatékonyan és precízen dolgozni. Szerencsés vagyok, hogy ilyen segítőkész emberek vesznek körül, beleértve a kollégáimat és az iskolában dolgozó összes munkatársat. A mindennapi munka mellett ezután is szívesen jelentkezem pályázatok megvalósítására. Eddig is sokszor vállaltam plusz feladatokat, hiszen hosszú éveken át szerveztem vetélkedőket, ünnepi műsorokat, sportprogramokat, vagy tanulmányi-, sportversenyekre vittem gyerekeket, ahol szép eredményeket értünk el.

- Milyen pályázatokban volt eddig feladatom?

2006-2011: HEFOP 3.1.3 „Alapkészségek és kulcskompetenciák fejlesztése pedagógiai szemléletváltással, módszertani megújulással a Mészöly Géza Általános Iskola és Óvodában”

2013-tól: Dobd a kosárba! - sportágfejlesztő, tehetséggondozó

program a Magyar Kosárlabdázók Országos Szövetsége támogatásával kosárlabda szakoktató irányítása mellett foglalkozások vezetése, és versenyeztetés. (most is tart)

2014-2020: TÁMOP 6.1.2. A-14/1 TIE Teljes körű iskolai egészségfejlesztés projekt intézményi koordinálása, helyi szervezése, külső programokra utaztatás.

2016: NTP-KKI-16-0151 Nemzeti Tehetség Program: „Pattogatástól a zsákolásig – tehetséggondozó program kiskamasz kosárlabda ígéreteknek” foglalkozások, kirándulások, tábor vezetése.

Mindez rengeteg időt és energiát emészt fel, de szívesen csinálom.

- Mi az, ami engem feltölt?

- Az, amikor a kis alsós „anyunak” szólít, vagy nevetve szalad felém a folyosón, és naponta többször megkérdezi, hogy mikor lesz már óránk. Amikor az óráról boldogan jön ki és azt mondja, szuper volt! Ha egy kirándulás során megölel és megköszöni, hogy elvittem. Amikor a nyolcadikos örömmel köszönt és érdeklődik felőlem; vagy egy volt tanítványomról azt hallom, hogy sikeresen megtalálta a saját útját. Arra, amikor a szülők szeretetét érezhetem, vagy ha a kollégáim bizalommal fordulnak hozzám és megbeszélnek velem a gondjaikat. És még sorolhatnám... De persze a családdal együtt töltött percek töltenek fel a legjobban.

- Mit tudnék mondani a 8. osztályról?

- Elég közelről ismerem őket, hiszen elsőtől negyedikig osztályfőnökük voltam. Elmondhatom róluk, hogy alsóban összetartóak, szorgalmasak voltak, több versenyen is eredményesen szerepeltek. Nagyon mozgalmas 4 évet töltöttünk együtt, és sok felejthetetlen kiránduláson gyűjtöttünk élményeket. A szüleiktől is barátságos hozzáállást, maximális együttműködést, segítséget kaptam, ami megkönnyítette, és meg is szépítette a munkámat. Azóta már csak futólag találkozom velük, a gyerekek megkamaszodtak, és elég sok új tanulóval bővültek. De még mindig nem tudom az ünnepi műsoraikat száraz szemmel végignézni, annyira jó látni, ahogy szerepelnek. Nemsokára elballagnak, de ezután is különleges helyet foglalnak majd el a szívemben.

A cikksorozat véget ért. Köszönöm, hogy lehetőségem nyílt megismertetni Önökkel, kik foglalkoznak a gyerekekkel Balatonvilágos iskolájában, és milyen osztályközösségek alakultak ki. Köszönöm kollégáimnak is a közreműködést! Nélkülük nem sikerült volna! 😊

Rajkóné Tajti Andrea

Kosármecsen szurkoltunk

A Balatonvilágosi Mészöly Géza Általános Iskola nyertes pályázata az **NTP-KKI-16-0151 Nemzeti Tehetség Program: „Pattogatástól a zsákolásig – tehetséggondozó program kiskamasz kosárlabda ígéreteknek”** utolsó szakaszába érkezett. A kiválogatott tehetségek a tanévet Székesfehérváron, a Dávid Kornél Kosárlabda Akadémia edzésén történő részvétellel kezdték. Majd a tanév folyamán hetente erőnléti és technikai edzésekre jártak, melyet Hencz Dénes, Rajkó Zsolt és Rajkóné Tajti Andrea tartott. Ezen kívül Horváth Livia pszichológus személyiségfejlesztő foglalkozásán önértékelés fejlesztését célzó gyakorlatokat, és stresszoldó technikákat tanultak a gyerekek.

Március 23-án eljött a nagy nap, amikor egy NB I-es férfi kosárlabda mérkőzésre is elvittük őket. A pénteki iskola után buszra szálltunk, és Székesfehérváron, az Alba Regia Sportcsarnokban elfoglaltuk helyeinket a lelátón. Az Alba Fehérvár és a PVSZK-Pannonpower csapata mérkőzött meg ezen az estén. A csapatok bemutatkozása is hatásos volt, és a meccs is nagyon izgalmasan alakult. Többen önfeledten és hangosan szurkoltak a fehérvári csapatnak, és közben új ismeretségeket is kötöttek a Kosárlabda Akadémiás srácokkal. Örömmel láttuk, hogy már tudatosan figyelték a játék menetét, azonnal észrevették, ha a játékosok hibáztak, és voltak, akik teljesen beleélték magukat a helyzetekbe. Igaz, a tabella élén álló fehérvári csapat most kivételesen nem győzött, de ettől még nagyon jól éreztük magunkat. Hazafelé az érdeklődők Zsolti bácsival átbeszélték a meccs emlékeztető szituációit és azt, hogy miért nagyon fontos a kosárlabdázóknak is a tanulás. Későn, fél 10-kor értünk haza. Az egyik szülőtől hallottam, hogy otthon még ezután legalább egy órán át hallgatta a család az élményekről szóló beszámolót, és hogy mennyire jó volt. 😊

Rajkóné Tajti Andrea

Mint tudjuk, (legalábbis mi óvodás gyermekes szülők), a kisgyermekünk napi fejlődésének segítéséhez a biztonságot adó intézményben tartozik egy játszótér, melynek eszközei már-már nem igazán alkalmasak a játékra, felújításra, esetleg cserére szorulnak. Ezek a játékok nem éppen az olcsó kategóriába tartoznak, ezért az Óvodai dolgozók és a Szülői munkaközösség tagjai Jótékonyági Bált rendeztek, aminek a teljes bevételét az Óvodai játszótér felújítására fordítják.

Jótékonykodás másképp

És elérkezett az a bizonyos nap. Életem első bálja, amin 40 évesen kellett először részt vennem. A gyermekeket még korá délelőtt lepasszoltuk, egy kis nagyszülői gyakorlatozásra, és lázas készülődésbe kezdünk. Vagyis csak én, mert már ott megakadtam, hogy egyáltalán mit vegyek fel. Én a farmer és ing kombinációval tökéletesen meg lettem volna elégedve, viszont erős ellenállásba ütköztem, mikor ezzel a tervvel álltam elő, és az adott projektet el is buktam, amit a szövetnadrág-szépíng-fényescipő szentháromságra kellett cserélnem. Mi baj történhet díszítették és a legapróbb részletekig csinosították a termet az lányok is komolyan vették a „bál dolgot”. Új ruha, frizura, smink, stb..., és a végeredmény csodás lett. Szépek és csinosak voltak, megdobogtatták a férfiszíveket.

Az eseménynek a Balatonvilágosi Kultúrház adott otthont. A lányok, mint valami stylist/lakberendező, egy emberként díszítették és a legapróbb részletekig csinosították a termet az alkalomhoz maximálisan igazítva. A vacsora előtt két produkcióval kedveskedtek a vendégseregnek. Az első a C&M Dance Stúdió fiatal tehetségei voltak, akik már-már zavarba ejtő mozdulatokkal kápráztattak el bennünket. Ezután az Aligha Színjátsszókör adta elő meglepetés kabaré műsorát, ami megalapozta a jókedvet az est hátralévő részére. A produkciók után egy kis csúszással ugyan, de felszolgálták a vacsorát, amit a bál fő mozgatórugója a buli követett. Mi, és ahogy körbe néztem feltűnt, hogy többen is szabadfogású ivászatba kezdtek, ezzel is tovább emelve az amúgy sem lapos hangulatot. 23 óra magasságában került sor a tombolasorsolásra, melyre nagyon sok felajánlás érkezett a helyi és környékbeli vállalkozóktól és magánemberektől. Az esemény rangját emeli, hogy a fődíj nem más volt, mint egy 2 személyes 2 éjszakás hévízi wellness hétvége. A tombolasorsolás közbeni pihenő alatt felmértük a helyzetet, és sajnos arra a megállapításra jutottunk, hogy nem olyan ütemben fogy a pálinka, mint terveztük, hanem lassabban. Ezért a buli második részében új startégiával álltunk fel, és hatékonyságra törekedtünk. A tervünk bevált és óriási fergeteg party kerekedett. A tánc és csoportos tánc kategóriának új értelmet adtunk, és olyan freestyle megoldásokkal tarkítottuk, hogy ha egy tehetséggondozóba elindulnánk vele, tuti hogy megnyerné a társaság.

Annyi belső infóm azért volt, hogy nem volt egyszerű a teljes szervezés és nem volt könnyű mindenki igényének megfelelni, bár ezek csak annyira voltak komolyak, mint egy napirend előtti felszólalás a Parlamentben (de valahol nem is az volt a cél), de a szervező csapat mindent megtett annak érdekében, hogy egy olyan sikeres rendezvényt hozzanak össze, amin a vendégek jól érzik magukat és közös erővel értéket teremtsenek.

Szerintem ez egy remek kezdeményezés volt, ami egy jó hangulatú partivá alakult, ahol meg tudta mutatni mindenki, hogy egy jó ügy mögé felsorakozva egy emberként tudunk érte tenni, ami a mai világban példaértékűnek is mondható, és ennek hatására 446.640 Ft-ot sikerül gyűjteni az óvodai játékok felújítására. Alig várom, hogy mikor jótékonykodhatok újra! 😊

KÖSZÖNÖM A TELJES SZERVEZŐI CSAPATNAK AZ ÉLMÉNYT!

Kőszegi Zoltán

